दुष्करं भवता कर्म्म रणेऽद्य सुमहत् कृतं। कौरवेन्द्रं रणे हत्वा गदयाऽतिकृतश्रमं।
इन्द्रेणेव हि वृत्रस्य वधः परमसंयुगे। त्वया कृतममन्यन्त शत्रोर्व्वधमिमं जनाः। २३९५
चरन्तं विविधान्मार्गान् मण्डलानि च सर्व्वशः। दुर्य्योधनमिमं शूरं कोऽन्यो हन्यात् वृकोदरात्।
वैरस्य च गतः पारं त्वमिहान्यैः सुदुर्गमं। अशक्यमेतदन्येन सम्पादयितुमीदृशं।
कुञ्जरेणेव मत्तेन वीर संग्राममूर्द्धनि। दूर्य्योधनशिरो दिष्ट्या पादेन मृदितं त्वया।
सिंहेन महिषस्येव कृत्वा सङ्गरमद्भुतं। दुःशासनस्य रुधिरं दिष्ट्या पीतं त्वयाऽनघ।
ये विप्रचक्रूराजानं धर्म्मात्मानं युधिष्ठिरं। मूर्द्ध्नि तेषां कृतः पादो दिष्ट्या ते खेन कर्म्मणा। २४००
अमित्राणामधिष्ठानाद्दुर्य्योधनस्य च। भीम दिष्ट्या पृथिव्यान्ते प्रथितं सुमहद्यशः।
एवं नूनं हते वृत्रे शक्रं नन्दन्ति वन्दिनः। तथा त्वां निहतामित्रं वयं नन्दाम भारत।
दुर्य्योधनवधे यानि रोमाणि हृषितानि नः। अद्यापि न विकृष्यन्ते तानि तद्विद्धि भारत।
इत्यब्रुवन् भीमसेनं वातिकास्तत्र सङ्गताः। तान् दृष्ट्वा पुरुषव्याघ्रान् पाञ्चालान् पाण्डवैः सह।
ब्रुवतोऽसदृशञ्चैव प्रोवाच मधुसूदनः। न न्यायं निहतं शत्रुं भूयो हन्तुं नराधिपाः। २४०५
असकृद्वाग्भिरुग्राभिर्निहतो ह्येष मन्दधीः। तदैवैष हतः पापो यदैव निरपत्रपः।
लुब्धः पापसहायश्च सुहृदां शासनातिगः। बहुशो विदुरद्रोणकृपगाङ्गेयसृञ्जयैः।
पाण्डुभ्यः प्रार्थ्यमानोऽपि पित्र्यमंशं न दत्तवान्। नैष योग्योऽद्य मित्रं वा शत्रुर्व्वा पुरुषाधमः।
किमनेनातिभुग्नेन वाग्भिः काष्ठसधर्म्मणा। रथेष्वारोहत क्षिप्रं गच्छामो वसुधाधिपाः।
दिष्ट्या हतोऽयं पापात्मा सामात्यज्ञातिबान्धवः। इति श्रुत्वा त्वधिक्षेपं कृष्णाद्दुर्य्योधनो नृपः। २४१०
अमर्षवशमापन्न उदतिष्ठद्विशाम्पते। स्फिग्देशेनोपविष्टः स दोर्भ्यां विष्टभ्य मेदिनीं।
दृष्टिं भ्रूसङ्कटां कृत्वा वासुदेवे न्यपातयत्। अर्द्धोन्नतशरीरस्य रूपमासीन्नृपस्य तु।
क्रुद्धस्याशीविषस्येव च्छिन्नपुच्छस्य भारत। प्राणान्तकरणीं घोरां वेदनामप्यचिन्तयन्।
दुर्य्योधनो वासुदेवं वाग्भिरुग्राभिरार्द्दयत्। कंसदासस्य दायाद न ते लज्जेत्यनेन वै।
अधर्म्मेण गदायुद्धे यदहं विनिपातितः। ऊरू भिन्धीति भीमस्य स्मृतिं मिथ्या प्रयच्छता। २४१५
किं न विज्ञातमेतन्मे यदर्ज्जुनमवोचिथाः। घातयित्वा महीपालानृजुयुद्धान् सहस्रशः।
जिह्मैरुपायैर्व्विविधैर्न ते लज्जा न ते घृणा। अहन्यहनि शूराणां कुर्व्वाणः कदनं महत्।
शिखण्डिनं पुरस्कृत्य पातितस्ते पितामहः। अश्वत्थाम्नः सनामानं हत्वा नागं सुदुर्म्मते।
आचार्य्यो न्यासितः शस्त्रं किन्तन्न विदितं मया। स चानेन नृशंसेन धृष्टद्युम्नेन वीर्य्यवान्।
पात्यमानस्त्वया दृष्टो न चैनं त्वमवारयः। वधार्थं पाण्डुपुत्रस्य याचितां शक्तिमेव च। २४२०
घटोत्कचे व्यसयतः कस्त्वत्तः पापकृत्तमः। च्छिन्नहस्तप्रायगतस्तथा भूरिश्रवा बली।
त्वया निसृष्टेन हतः शैनेयेन महात्मना। कुर्व्वाणश्चोत्तमं कर्म्म कर्णः पार्थजिगीषया।
व्यसनेनाश्वसेनस्य पन्नगेन्द्रसुतस्य वै। पुनश्च पतिते चक्रे व्यसनार्त्तः पराजितः।